

TRẦN NHƯ'NG

NHÀ VĂN MÀ NGU THẾ À ?

Tôi có thói quen trước khi ngủ hay nghĩ ngợi nhân tình thế thái. Hôm nay đặt lưng xuống giường tôi thấy thời buổi này bao nhiêu gian trá, lừa lọc, ăn hiếp của dân, đánh cầm kêu, tham quan ô lại. Trên các báo nào cha ngủ với con, nào con giết bố, nào hiếp dân trẻ em, nào khom lưng quỳ gối trước bọn cường quyền.

Tôi thầm nghĩ nếu các bậc tiền bối Nam Cao, Vũ Trọng Phụng, Ngô Tất Tố, Nguyễn Công Hoan... sống lại chắc sẽ viết nhiều tác phẩm được Nô-ben chứ

chả chơi. Hồi các vị thời văn học phê phán hãy về đây chỉ nghe rồi chép ra thôi cũng quá hay rồi.

Tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết. Nửa đêm tôi ùng ùng bị dựng dậy. Tôi mơ mơ màng màng chưa hiểu thế nào. Một lúc tôi định thần thì nhìn thấy ngay đầu giường mình cụ Nam Cao. Thập thò sau cụ là anh Chí Phèo. Ngay cạnh đó là cụ Vũ Trọng Phụng được Xuân Tóc Đỏ hộ vệ phía sau. Cụ Nguyễn Công Hoan thì to lớn đã đành nhưng tôi không nhìn rõ ai đang thập thò bên cụ. Ồ hình như một ả Me Tây hay anh kéo xe tay Ngựa người...Cụ Ngô Tất Tố có chị Dậu e then nép bên sườn cụ...

Thú thật là tôi sợ, nói như các cụ là thót... lên tận cổ. Cụ Nguyễn Công Hoan to lớn, tóc húi cua, hỏi:

- Này anh Nhượng, anh 80 mà có già không có khôn.

Cụ hạ giọng bảo ờ sao có anh nhà văn mà tên là Nhượng nghe cứ ương ương thế nào ấy. Người ta tên Tuấn tên Hảo, tên Thảo, tên Huân, tên Thuận dễ nghe bao nhiêu. Mà cái tên thuận tai thì giải thưởng người ta dễ cho..

- Dạ thưa cụ cũng nhiều người vãn ương như cụ Tú Xương, như bà Xuân Hương, như Trương Nam Hương, như gã Trần Trương... đấy chứ ạ.

- Tôi hỏi khí không phải tên Nhượng có phải nghĩa là nhiều nhượng không ?

- Thưa cụ, không phải ạ. Ông thân sinh ra em là nhà nho đặt tên em theo bộ chữ nho một bên bộ Tày Gậy, một bên chữ Tương.(攘) Nhượng tên em có nghĩa là nhượng địch, đoạt lấy thắng lợi..

Cụ Nguyễn Công Hoan nhếch mép cười. Rồi cụ hỏi:

- Khi tối anh nghĩ chúng tôi sống lại thì tha hồ thực tế mà sáng tác phải không? Anh ngu lắm, ngu không thể nào chấp nhận được, thế mà là nhà văn kia đấy.

Cụ Vũ Trọng Phụng chen vào:

- Anh có biết thời chúng tôi viết vô tư, thẳng Tây cà lồ cai trị nhưng kệ xác, không ban này ban kia, không hội đồng hội diếc gì. Không có bọn diễn biến, bọn thù địch bố láo. Các nhà xuất bản châu chực từng trang về xếp chữ..

Cụ Nam Cao dặt tay Chí Phèo bảo:

- Đây anh xem thằng này tôi để nó ở làng Vũ Đại mà có ai ca thán gì đâu. Bây giờ các anh viết thử một thằng Chí xem có toi đời vì bôi xấu chế độ...

Cụ Ngô nói nhỏ nhẹ nhưng khúc chiết từng tiếng bảo bây giờ có vô vàn chị Dậu nhưng đồ các anh viết được như chúng tôi. Nó không đúng định hướng, nó không theo trường phái "mì chính" thì khó mà xuất hiện..

Cậu Xuân Tóc Đỏ nói leo:

- Hậu duệ của em bây giờ ra ngõ là gặp chứ chả như hồi cụ Vũ Trọng Phụng viết Số đỏ. Ờn nhờ cụ Vũ mà dòng giống nhà em phát triển liên tục. Đàn em bây giờ nó chơi hiện đại hơn nhiều, có mặt đủ các lĩnh vực...

Tiền sinh Nguyễn Công Hoan hỏi tôi anh có biết bây giờ có bao nhiêu Người ngựa-Ngựa người không, rồi Kỹ nghệ lầy Tây rất chi hiện đại ? Thực tế đầy ra sao anh không viết được, hả. Đến cái Đống rác cũ của ta mới sơ sơ đã lên bờ xuống ruộng...Bây giờ các anh hội này hè nọ, tiền đầu tư, đi thực tế, laptop in tờ nét này nọ mà vẫn chẳng viết được gì. Hà hà, văn chương Việt Nam rồi vẫn phải mang mấy lão này ra làm đại biểu...

Bổng cụ Nam Cao nói lớn:

- Này anh Chí, chai rượu của anh đâu, thằng nhà văn tên Nhượng này nó không uống được rượu, anh đổ cho nó một chai cho hấn ngủ tí đi. Nhà văn mà ngu bỏ mẹ..

Tôi bị sặc rượu ú ớ hét lên. Bà xã nằm bên cạnh đập đến đét vào đùi tôi: này mơ ngủ à, ông hôm nay lại sinh ra uống rượu hay sao mà nồng nặc mùi lên thế. Tôi mở mắt nhìn ngang nhìn ngửa chả thấy các bậc tiền bối đâu cả, chỉ thấy bên cạnh tôi là bà vợ nằm hoành tráng như dãy Trường Sơn...

Trần Nhượng

(VN)